

בש"פ 2112/14 - מוחמד אבו אסבע נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 2112/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גיא שני

המבקש: מוחמד אבו אסבע

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. אומר מיד, כי בבקשה שלפניי לא מצוין פרט כלשהו באשר להחלטה שלגביה מתייחסת הבקשה, ובתור משיבים נרשמו "שירות בתי הסוהר" ו"הנהלת כלא מעשיהו". עם זאת, לבקשה שלפניי מצורף פסק-דין של בית המשפט המחוזי מרכז, שדחה את ערעורו של המבקש על פסק-דין של בית משפט השלום בראשון-לציון, אשר הרשיע את המבקש בעבירות של גניבת רכב וקשירת קשר לביצוע פשע, והטיל עליו עונש של מאסר בפועל (38 חודשים), מאסר על-תנאי וקנס. הנחתי היא אפוא כי הבקשה שלפניי מתייחסת לפסק-דין זה, כך שלמעשה מדובר בבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק-הדין בע"פ 4974-03-12.

פסק-הדין של בית המשפט המחוזי ניתן ביום 2.5.2013, במעמד המערער ובא-כוחו. מאז חלפו למעלה מעשרה חודשים, וכעת הוגשה לבית המשפט הבקשה להארכת מועד.

דין הבקשה להידחות.

במקום שבו מבוקשת ארכה להגשת ערעור (או בקשת רשות ערעור) בהליך פלילי, לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (אמת-המידה להארכת מועד בהליך אזרחי), אלא די בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). יש להדגיש, כי גם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק, וכי הארכת מועד תינתן רק במקום שבו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת.

בענייננו לא מצאתי טעם כלשהו, לא כל שכן "טעם ממשי המניח את הדעת", לאיחור הניכר בהגשת ההליך. נראה כי המבקש ישב באפס מעשה במשך כעשרה חודשים, וכעת הגיש בקשת ארכה לאקונית, שאין בה ולו ראשית הסבר מדוע התמהמה עד כה בהגשת בקשת רשות ערעור (ב"גלגול שלישי") או בקשה להארכת מועד. יודגש, כי אין טענה שהמועד הקבוע בדין לא היה ידוע למבקש, מה עוד שהמבקש היה מיוצג בערכה הקודמת.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח באדר ב' תשע"ד (20.3.2014).

גיא שני, שופט
ר ש ם